

KINNAREDSBLADET 2026

Tågdagarna med upptåg...

...och TÅG förstås!

Kinnareds stadsteater roade med "Husförhöret"

**Ur innehållet: Jörgen och musiken "Ugglor i mossen" Tågdagarna 2025
4 Kinnaredsprofiler Brännögård Folkets Park Konstrunda i Kinnared
Byamiddagar Elever skriver lyrik Anders och Ursula i Lidhult (Lialt)**

Ledare

Kinnared är ett samhälle med fantastiska resurser för att vara så litet. Fina företag med många arbetsplatser, järnvägsförbindelse, butiker, skola, en samhällsförening och en hembygdsförening, som båda har många och bra aktiviteter och till detta en fantastisk natur och människor.

Jag kom hit på 1980-talet och när jag tänker på hur mycket som har förändrats sen dess och hur snabbt det kan gå, så känner jag oro. Vi har det bra nu, men hur ser framtiden ut?

Mycket kan vi inte påverka, men vi kan göra det vi kan. Till att börja med så kan vi börja fundera på hur vi vill att Kinnared/Brännögård skall se ut om, låt oss säga, 10 år. Företag och föreningar och invånare skulle gemensamt kunna diskutera detta och få en bild av vad vi ska sträva emot. Det är ju detta politiker gör, men på en annan nivå. Här lokalt skall vi själva bestämma och istället be politiker hjälpa oss att genomföra det som behöver göras.

Vi är redan på gång. Föreningarna i Kinnared (Samhälls- och Hembygdsföreningen), och Brännögård (Brännö Gille och Folketshusföreningen) har haft ett möte där vi bestämt oss för att samarbeta och vi kommer att ha nästa möte i början av hösten. Nästa steg blir sedan att ta med företagen.

Vad som också är viktigt är att vi som bor i samhället kan träffas och lära känna varandra. Bara det att vi känner igen varandra och vet vilka som bor här skapar ett tryggare samhälle. För detta behöver vi mötesplatser. Förutom skolan, butiken och Valvet så är ju alla de aktiviteter som Samhällsförening och Hembygdsförening ordnar mötestillfällen. Dessutom har vi under våren haft fyra byamiddagar på Valvet där mer än 100 personer har deltagit och till hösten fortsätter vi igen. För att delta krävs inte mer än att man betalar sin egen middag.

Tillsammans kan vi göra skillnad!

Claes-Göran Östlund

Innehåll: Rubrik	sida
Ledare	1
Jörgen Arvidsson och musiken	2
Elevdikter om vänskap	10, 20, 26
Engagerat lärarlag	3
"Ugglor i Mossen" på Kinnareds skola	4-6
Tågdagarna	7-8
Kinnared - min plats på jorden	9
Mötesplats i Kinnared	10
Profiler Bertil och Marita	11-13
Nädhults ålderdomshem	14
Profiler Anders och Elisabeth	15-17
Brännö Folkets Park	18
Johan Eldslukare	19-20
Anders och Ursula har flyttat hit	21-24
Markus Bengtsson m familj	25-26
Maricas berättelse	27-28
Jörgen Emanuelsson om högloftsstugan	29-30
Konstrunda i Kinnared	31-32
Byamiddagar på Valvet	33-34
Händer i Kinnared	35

För kännedom och kontakt:

Kinnareds Samhällsförening

Ordförande: Maria Mimmi Jacobsen 0703–886185

Vice ordförande: Malin Hedenberg 0761–946764

Sekreterare: Ida Hedenberg 073–0690323

Kassör: Emil Gustafsson 0735–246148

Övriga ledamöter: Staffan Svensson, Niklas Farran-Lee, Mattias Emanuelsson, Nico Thormann, Anna Nicodemii

Kinnareds Hembygdsförening

Ordförande: Claes-Göran Östlund 0733–508340

Vice ordförande: Kerstin Carlsson 0703–567495

Sekreterare: Evy Johansson 0703–666167

Kassör: Anders Svensson 0702–382130

Övriga ledamöter: Sören Carlsson, Bengt Svensson, Sofia Farran-Lee

Kinnaredsbladets redaktion

Maria Ayre 0709–313139

Evy Johansson 0703–666167

Claes-Göran Östlund 0733–508340

Lisa Svensson 0730–594189

Gabriella Torsander 0762–782196

JÖRGEN ARVIDSSON – EN KULTURPERSONLIGHET

Kulturen är viktig. Se vad ett aktivt kulturliv har gjort i Unnaryd. Det har bidragit till inflyttning, inspelningsstudio, Folkhemmet och företagande.

En av våra viktigaste kulturutövare i Hylte är Jörgen Arvidsson. Han har underhållit oss med sin fiol och roat oss med sin humor tillsammans med andra musiker och ofta tillsammans med sina fiolelever.

Vi skall vara glada att han finns här hos oss och att han inte satsade på musikeryrket, utan blev lärare. Jörgen jobbade som matte- och NO-lärare på Örnaskolan från 1997 till 2015. Han började undervisa elever i fiol 2006 och antalet elever ökade, så runt 2019 jobbade han enbart med musikundervisning, vilket han fortsatt med sen dess. Han undervisar numera också i gitarr. Han har haft minst 200 elever under årens lopp och för närvarande har han ca 10 elever på Kinnareds skola.

Mimmi Alida Rosén med Jörgen i Unnaryd

Jörgen med Fiona Nuredini och Liah Gustavsson på Kinnareds skola

När du spelar måste du koncentrera dig och det gör att det minskar stress. Du kan också uttrycka dig och dina känslor med musiken och det gör att du kan bli av med eller minska jobbiga känslor. Det gäller ju också när man lyssnar. Att matte är som gymna för hjärnan vet vi, och det gäller också musik, så det kan hjälpa dig att bli bättre på matte. Sen kan du också dela med dig genom att spela för andra.

Det kan krävas tålamod att lära sig ett nytt instrument och det är ju något som är bra att få träna på. Det är ju faktiskt så gott som alltid så att vill vi uppnå något så krävs arbete. Att ha upplevt det i tidiga år är en viktig erfarenhet för livet. Därför är det också bra om du som förälder stöder ditt barn i tålamods-kampen. Det fina är att när man gått igenom den börjar det roliga!

Claes-Göran Östlund

ENTUSIASTISKA LÄRARE PÅ KINNAREDS SKOLA!

Något som alltid varit centralt för Kinnaredsbladet är bidrag från eleverna på Kinnareds skola. Detta hänger självklart på att lärarna är villiga att inspirera barnen. När jag besökte skolan i januari och la fram förslaget *Vänskap och Musik* som tema nappade ett gäng engagerade lärare genast på förslaget. Det ledde till dikter, noveller och teckningar varav några (tyvärr inte alla!) nu kan presenteras i tidningen. Tack till er alla!

Maria Ayre

Från vänster: **Michael Kälebo**, år i yrket och antal år i Kinnared: 22 år, varav 2 år i Kinnared
Bästa med läraryrket: Att möta eleverna i klassrummet och se dem utvecklas

Elin Lorentsson: År i yrket och antal år i Kinnared: 9 år, varav 1 i Kinnared
Bästa med läraryrket: När eleverna har tränat och ansträngt sig och plötsligt kommer aha-upplevelsen. Men också relationen man får med eleverna och det lilla avstampet man får göra i deras liv.

Maja Gunnarsson: År i yrket och antal år i Kinnared: 3 år och alla i Kinnared
Bästa med läraryrket: Att få se elevernas utveckling

Johanna Liljekvist: År i yrket och antal år i Kinnared: 13 år varav 4 år i Kinnared.
Bästa med läraryrket: Att få se lärandet och glädjen av det hos barnen!

Susanne Abrahamsson, som tidigare år varit drivande i samarbetet med K-bladet, arbetar nu som biträdande rektor på Torup och Kinnareds skolor.

Mimmi Sjögren: År i yrket och antal år i Kinnared: 8 år, varav 2 år i Kinnared
Bästa med läraryrket: Att följa barnens utveckling och vara en del av det

Sandra Fredriksson: År i yrket och antal år i Kinnared: 14 år, varav 10 år i Kinnared
Bästa med läraryrket: Att kunna bygga trygga relationer och all glädje man får av barnen

Ej med på bilden

Tua-Li Edeblom: År i yrket och antal år i Kinnared: 3 år, varav 2 i Kinnared
Bästa med läraryrket: Möta och samtala med eleverna

My Kronberg: År i yrket och antal år i Kinnared: 1 år och det på Kinnareds skola
Bästa med läraryrket: Att det är så meningsfullt och inspirerande att få följa elevers utveckling.

Jens Ramnebro, musiklärare, har 20 år i yrket bakom sig och har jobbat på Kinnareds skola i 2 år.
Det bästa med yrket är när barnen sjunger och spelar och är glada!

KLASS F-2 SPELAR UPP MUSIKAL PÅ KINNAREDS SKOLA

I samarbete med Musikskolan och med hjälp av musiklärare Jens Ramnebro, del-tog klasserna F-2 i uppsättning av musikalen *Ugglor i mossen*.

Där framförde de fem sånger utvalda av Mimmi Sjögren: *En värld full av liv*, *Havet är djupt*, *Vattenmoln*, *Opp och ner* samt *Apans sång*, till vilken åk 2 också dansade. Alla låtarna illustrerades av eleverna (se nedan!).

2 NOVELLER AV ELEVER PÅ KINNAREDS SKOLA

Lilija fick en vän

Om vänskap:

Det var en gång en flicka som heter Lilija. Hon skulle gå i en ny skola och Lilija går i åk 3. Lilija ville ha en vän för att hon hade aldrig haft en vän och då var hon alltid ledsen och ensam. När hon kom in i skolan så bråkade alla och skrek. Lilija blev rädd så hon sprang till toaletten och satte sig ner för hon trodde att hon aldrig skulle få en vän i den här skolan.

Sedan när hon kom ut så skulle de äta lunch och då ville ingen sitta bredvid Lilija bara för att hon var rädd och efter det började alla skratta åt henne och då blev hon arg och ställde sig upp på bordet och skrek sluta så att alla blev tysta. Då förstod alla att man inte får göra så.

Sedan kom alla till henne och sa förlåt. Nästa dag när hon kom så började alla prata med Lilija och när de skulle äta lunch så satte sig många bredvid henne, då blev Lilija glad men det var inte bara hon som var glad det var alla som var jättegglada.

Då blev alla vänner men hon hade bara en vän som var hennes bästa vän och hon heter Maria hon hade jättefina kläder och var snäll. Då blev Lilijas dröm som hon ville och det var en vän som hon ville ha och hon fick en bästa vän. Till slut lekte hon jättemycket med Maria.

Paulina, åk 3

Musikalen 18/3-26

Vi övade att sjunga länge med Mimmi och Jens. Vi sjöng havet är djupt/en värd full av liv/ vatten moln/ apans sång och opp och ner. Vi övade lite innan framträdandet. Musikskolan kom till skolan och spelade instrument när vi sjöng. Vi tillverkade fiskar till havet är djupt. Vi dansade till apans sång. Barnen på förskolan/ åk3/ lärare och några föräldrar kom och tittade. F-åk2 sjöng och dansade. Det var roligt.

Alva, åk 2

TÅGDAGARNA I KINNARED – EN RESA BAKÅT I TIDEN

Jag och min syster är ganska nyinflyttade i Kinnared. Det har gått ungefär ett år sedan vi packade upp de sista kartongerna och började kalla den lilla orten för hemma. I somras hörde vi för första gången talas om de omtalade Tågdagarna i Kinnared – och självklart ville vi uppleva dem själva.

Redan när vi närmade oss området kändes det som om vi förflyttades bakåt i tiden. Den annars sömniga byn hade förvandlats till en myllrande marknadsplats. Det var som om historien fått nytt liv för en helg. Marknads-stånd stod uppradade längs vägen, människor promenerade i sakta takt mellan försäljarna och skratt och musik låg som ett sorl över alltihop.

Vädret var på vår sida. Solen värmde lagom mycket och gav hela arrangemanget en nästan filmisk känsla. På andra sidan vägen pågick ponnyridning, och även om vi inte hade några barn med oss var det fint att se de små ryttar-na, stolta och kon-centrerade, medan föräldrar fotogra-ferade från sidan. Lite längre bort höll några barn på med kaninhoppning. De

små hindren stod uppställda i prydliga rader, och de gulliga kaninerna tog sig över dem med varierande

entusiasm. Publiken hejade försiktigt och applåderade varje lyckat hopp. Det var charmigt, småskaligt och genuint.

Doften av rostade mandlar letade sig fram genom folkvimlet och var omöjlig att motstå. Vi köpte en påse, fortfarande varm, och de söta, knapriga mandlarna smakade nästan som barndom och marknad på samma gång. Vid andra stånd såldes grönsaker och trädgårds-växter. Vi passade på att handla lite – det kändes rätt att låta Tågdagarna få sätta spår även hemma i trädgården.

Plötsligt dök två clownar upp, promenerande genom folkmassan med ett färgsprakande knippe ballonger svävande ovanför sig.

Barnen följde dem med blicken, några vågade sig fram för att få en ballong-figur. Hela scenen för-stärkte känslan av att vara i en annan tid – eller kanske snarare i en tidlös byfest där generationer möts.

Huvudattraktionen var förstås tågen. Ångan, metallen, ljudet av hjul mot räls – allt väckte en särskild sorts nos-talgi, även för oss som inte själva vuxit upp med den typen av trafik. Det var något högtidligt över dem, något som påminde om en era då resandet tog tid och själva färden var en upplevelse.

Innan vi kom så långt fastnade vi dock vid en gammal buss som stod uppställd i närheten. Den var otroligt charmig –

rundade former, stora fönster och en design som kändes hämtad direkt från mitten av 1900-talet. För oss var den mest ”cool”, men vi kunde inte låta bli att tänka att den nog hade väckt starkare – och kanske mer blandade – känslor hos vår mamma. Hon brukade nämligen bli åksjuk på just sådana bussar.

Tyvärr blev det ingen tågresa för oss den här gången. Köerna var långa och tiden rann i väg. Vi hann heller inte att se den mycket omtalade föreställningen av Kinnareds Stadsteater. Men kanske blir det tid för det i höst i stället. Ibland är det fint

att ha något att se fram emot.

Det mest imponerande var ändå mängden besökare. Här, i en by som annars präglas av stillhet och lugn, samlades plötsligt människor i alla åldrar. Det var som om Kinnared under några timmar visade upp en annan sida av sig själv – en levande, varm och gemensam.

När vi gick hemåt igen kändes det tydligt: vi hade inte bara besökt ett evenemang. Vi hade blivit en del av det. Och kanske, på riktigt, tagit ännu ett steg mot att känna oss hemma.

Camilla Torsander

KINNARED - MIN PLATS PÅ JORDEN.

Det händer att jag känner att jag funnit skatten vid regnbågens slut.

Jag har bara bott i Kinnared i ungefär ett år, men ibland känns det som om orten bestämde sig för att adoptera mig redan första veckan. Mitt allra första intryck var det vackra landskapet — åsen, som redan blivit ett kärt fotoobjekt, skog som tycks fortsätta i all oändlighet och de oerhört vackra himlarna. Och framför allt de vänliga invånarna.

Den första Kinnaredsbon jag träffade hälsade glatt och mycket självsäkert på mig. Han hade svartvit päls, fyra tassar och en imponerande svans. Den där första vintern var han mest en liten, mager kattunge som såg ut att behöva både mat och livserfarenhet. Nu, nästan ett år senare, har han vuxit till sig ordentligt och blivit både rund och ståtlig med tjock, glansig päls. Han möter mig fortfarande varje dag med ett vänligt mjau, som om han tog på sig rollen som officiell välkomstkommitté. Jag och min syster kallar honom Kim — hela Kinnareds lilla vän — för den som förstår referensen.

Och resten av Kinnareds invånare har inte gjort oss besvikna heller. Överallt möts vi av vänlighet. Folk hälsar, stannar till och småpratar, och det gäller inte bara den äldre generationen. Här hälsar alla — gängliga tonårspojkar, små barn och till och med hundarna verkar ha god social kompetens.

En dag stannade några och pratade med oss, och en granne frågade plötsligt om vi var "kultursystrarna". Våra ansiktsuttryck avslöjade nog total förvirring, men så småningom förstod vi att det hela hade sin förklaring i Maria Ayres artikel om mig i förra numret av denna tidning. Man blir tydligen igenkänd snabbare än man tror i en liten ort.

När hösten kom fick jag och min syster den romantiska idén att vi skulle plocka svamp. Det visade sig snabbt vara en betydligt mer optimistisk än genomtänkt plan, eftersom vi varken känner området särskilt väl eller äger någon bil. Men iväg gav vi oss, bort mot Åmot, där vi försökte tolka skogen som amatörbiologer: såg det där lovande ut? Var det svamp-skog? Eller bara... skog?

När vi till slut tyckte oss ana något som kunde likna en stig gick vi modigt in bland träden. I efterhand kan vi konstatera att ordet "stig" användes mycket generöst. Grenar och kvistar rev oss i ansiktet, löv letade sig in överallt, och vi snubblade fram genom något som mest liknade ett mindre träsk. Men skam den som ger sig — till slut lyckades vi ändå få ihop några soppar och skivlingar.

Väl hemma upptäckte vi att större delen av fångsten redan hade egna hyresgäster i form av mask. Trots detta lyckades vi åstadkomma en ytterst blygsam svamp-stuvning, precis lagom stor för varsin smörgås.

Redan dagen därpå visade det sig dock att min syster fått med sig mer hem från skogen än löv i håret och svamp i korgen. Två fästingar hade följt med som oinbjudna souvenirer, och månader senare visade de sig vara orsaken till borreli. Där någonstans svalnade vår nyfunna passion för svampplockning en aning.

Det blir nog ingen mer svampjakt för oss i Kinnared — men orten har så mycket annat att ge!

Gabriella Torsander

MÖTESPLATS I KINNARED – ALLA VÄLKOMNA

Kanske är du ny i Kinnared, eller så har du bott här länge, men saknar någon att ta en kopp kaffe med.

I församlingshemmet intill kyrkan finns en enkel gemenskap.

Vi träffas varannan tisdag (jämnna veckor) klockan 14–16.

Vi fikar, pratar, lyssnar ibland på musik eller tar en promenad tillsammans – precis det som känns bra för stunden. Du behöver inte vara religiös. Här är alla välkomna, precis som ni är.

Ingen anmälan behövs och det är gratis.

Varmt välkommen – vi ses!

Gabriella Torsander

Elever på Kinnaredsskolan bjuder på dikter om vänskap!

Vänskap är viktigt
allt var på riktigt
Vara en vän
det är du än
leka och spela
det är det hela
att vara rolig
Du är otrolig
/Kim Olsson
Mårtensson åk 5

Jag ser mina vänner nästan varje dag
de gör så att jag känner mig väldigt glad
de får mig att skratta som jag aldrig gjort
det får tiden att gå väldigt fort
de finns där jag behöver dem som mest
de kommer att alltid var bäst
deras sällskap gör mig lättad varje gång
då vill jag bara sjunga en bra sång
/Olivia Örnstedt åk 6

Att ha en vän är bra

Vill ni ha min e-post
För att skicka en post
Ska vi skicka en dikt
Det ska bli kvickt
Har du hittat en vän
Va.... inte än...
Jag kan hjälpa dig
Men du måste vara
modig
/Kajus Rekis åk 5

KINNAREDSPROFILERNA

BERTIL OCH MARITA ANDERSSON

Några som länge varit ett välkänt par i Kinnared är Bertil och Marita på Villavägen. De har nu flyttat till en lägenhet i Hyltebruk. Jag har känt Marita i hela mitt liv, eftersom hon var min närmaste granne i Björsjö, som ligger halvvägs mellan Kinnared och Drängsered. Den lilla byn hade fem gårdar, och på 1950-talet hade alla kor och var småbönder. Marita var adoptivbarn, 9 år äldre än jag, och hon brukade komma ner till oss och hämta posten och leka lite med min storasyster Siv och mig. När vi blev äldre tyckte vi det var spännande att Marita fått en "fästeman". Jag minns att Bertil tog med oss i sin bil ner till Kinnared, så att vi fick titta på juls skyltningen i de affärer som fortfarande fanns då. Det var en stor händelse att få komma och titta på Harry Greens, Ivar Larssons, Albin Jönssons charkuteriaffär, Willenheimers tygaffär och Nils Smiths fiskaffär.

Hur länge har ni bott i Kinnared?

Vi flyttade 1965 till 3:e våningen i Rune Larssons hus mitt emot nuvarande Valvet. Innan dess bodde vi några år hos mina föräldrar i Björsjö, sen vi hade fått Magnus 1961. Vi byggde huset på Villavägen 1970. Det var Axel i Maås som var snickare och Erik Strömberg från Ry som var murare. De hade 11,50 kr/tim.

Hur träffades ni?

Marita: Vi träffades på dans i Fegen 1959 – jag åkte med min granne Signe dit i hennes nya blå Volvo PV. Jag hade ju hört talas om den nye "bodknodden", och han dansade så bra. Vi började träffas, och jag minns en gång när mina föräldrar kom

hem, och Bertil satt där med en tidning för ansiktet. Då sa pappa "är det här Bertil?" Bertil fortsätter: Då fick jag en ny mor – jag blev välkomnad i familjen. Ja, nu har det gått 66 år, och vi har aldrig bråkat. Vi har fick två pojkar, Magnus och Jörgen, och har både barnbarn och barnbarnsbarn.

Jag frågar Bertil varför han kom till Kinnared. *Bertil:* Jag är född i Sösdala, Skåne. Jag jobbade först i en affär i Hässleholm. En sommar hade jag varit vid stranden i Halland med en kompis – det var ju härligt! Så jag svarade på en annons om ett biträde till Ivar Larssons affär i Kinnared, för det stod att det "låg nära havet". Fast när jag kom till Halmstad och bytte tåg mot Nässjö, var det ju 5 mil från Kinnared till stranden! Men jag blev mottagen som en son i familjen, och barnen Dick, Anders och Anna-Lena, såg mig som en storebror.

Bröllopet

Marita berättar: Jag var bara 20 år, när jag väntade Magnus 1961. Då var det fortfarande en stor skam att få barn före bröllopet. Och jag var redan i 5:e månaden när min mamma tog mig med till doktorn – jag hade ju inte fattat att jag var gravid. Hon var bekymrad, för nu måste det ju bli bröllop. Jag kunde inte ha vit brudklänning – det passade sig inte. Så jag köpte brunt tyg och sydde mig en dräkt.

Vi pratar om hur tiderna har ändrat sig: nu kan man ha vit klänning och vara höggravid vid bröllopet och brudgummen lägger stolt handen på brudens mage. Förr måste man dölja magen med en stor brudbukett. Och det var många tragedier

med oplanerade graviditeter förr, när det inte fanns några preventivmedel. Barn borde alltid vara en välsignelse!

Maritas uppväxt i Björsjö

Marita: Min mamma Alice gifte sig 1933 med Eric Andersson, som varit i Amerika. Han var ett av 14 barn, och den äldsta systemen hade bott i samma stad, men de träffades aldrig. Eric var född 1897, och emigrerade lagom för att slippa värnplikten vid 1:a världskriget. Han bröt på amerikanska. *(Vi var ju närmsta grannar i Björsjö, och jag minns från min barndom hur Eric pratade om "gangen i Chicago")*.

Marita fortsätter: Alice och Eric fick inga egna barn, men 1943 fick de adoptera mig från Göteborg. Det var säkert en stor omställning för dem att ta hand om en 2-åring. Grannarna umgicks en hel del. Jag brukade leka med Eva i Kollabo, som är ett år äldre än jag. Här är vi på utflykt till Stensered's sjö med våra mammor. Jag står till höger i bilden.

Evas mamma hette Anna-Greta och var min (Evys) faster.

Marita fortsätter: Vi besökte ofta Evys föräldrar i Björsjö. Jag minns att vi fick skäll av hennes mamma Elin, när vi

hoppade i sängarna och stötte i taket med pinnarna till couronnespelet (en enklare form av biljard).

(Eva gifte sig sedermera med Ingvar och flyttade till Gislaved. Deras son Tomas har nu gården i Kollabo.)

Jobb

Marita: 1959 började jag jobba på KW Karlssons (nuvarande Örnstedts svarveri). Maja Eliassons mor Elin var chef där. Jag tjänade 2,25 kr/tim. För min första månadslön, 190 kr, köpte jag en grön mockajacka. *(Maja Eliasson var mor till Maria Kybjär)*.

När Alice blev mormor till Magnus, var hon förtjust att få uppleva lyckan av att hjälpa till att ta hand om en baby. Hon tyckte det blev så tomt, när vi flyttade till Kinnared, men när jag jobbade, fick hon vara "dagmamma". Då fanns det ju inga dagis, eller förskola, som det heter nu.

Sedan jobbade jag på Hyltea, men därefter gick jag vårdlinjen och blev undersköterska. Under många år jobbade jag i hemtjänsten, först på äldreboendet Nyhem i Drängsered i 10 år. Det var roligt – vi hade omväxlande arbetsuppgifter och fick också köra ut till de äldre som bodde hemma. Ett tag ingick jag i en grupp, som bara hade städning som uppgift, men det var fysiskt ansträngande, och jag fick problem med lederna. Men jag jobbade på i hemtjänsten, tills jag gick i pension. Nu har jag problem med ögonen, ser dåligt, så det är skönt att vara två, så man kan hjälpas åt. Bertil är mitt stora stöd.

Bertil: Sedan jag slutat hos Ivar Larsson jobbade jag i några år som biträde i en liten affär i Smålandsstenar och bodde där under veckorna. Marita brukade hämta mej med bil till helgen, men Magnus skrek när han fick se mej i min vita rock – han trodde att det var doktorn!

På fotot sitter jag i trädgården i Björsjö med Magnus. Han hade ljust lockigt hår, så många trodde han var en flicka!

Efter Smålandsstenar jobbade jag på Isacssons Well (Smurfit Kappa) i Brännögård, men jag klämde handen illa. När den väl läkt, fick jag jobb hos Olle Olsson på Mefa (nuvarande Gnotec). Där jobbade jag som hans "hjälpreda" i 37 år.

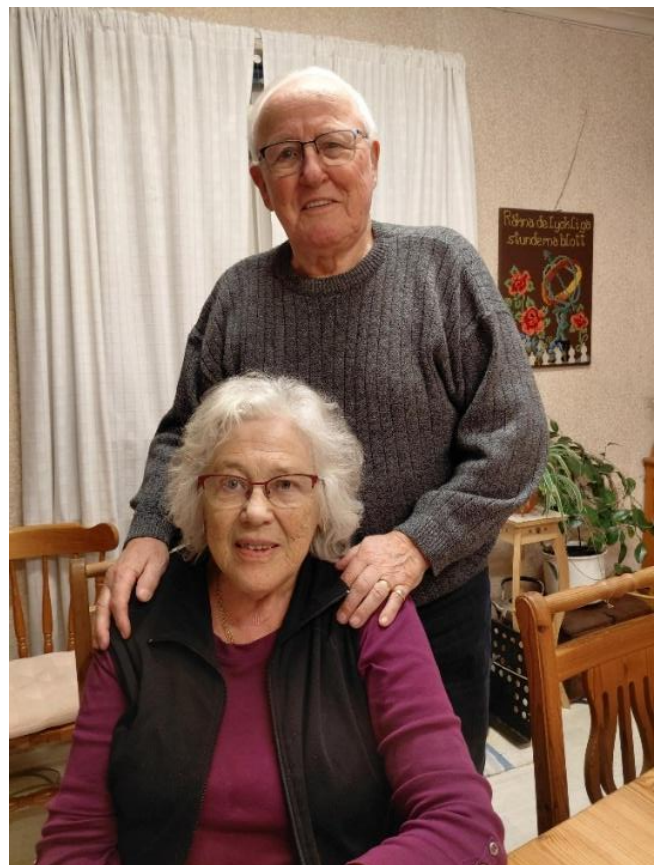
Efter pensionering, föreningsliv

Bertil: Jag var kassör i Kinnareds fotbollsförening i 30 år, och jobbade med Nisse Smith i skidklubben. Vi brukade åka till Ullared och köpa priser till vinnarna av olika tävlingar. Det var mycket idrottsaktiviteter på den tiden, och Nisse Smith var en verklig eldsjäl.

Nu är vi med i SPF, och i morgon ska jag till Gubbträffen på Guldkanten. Förr var Marita och jag mycket ute och dansade. Jag brukade hjälpa Olle Olsson och Rune Larsson, följa dem till doktorn, tandläkaren etc. Samt vår granne Karin från Kindhult – jag brukade hämta posten åt henne. Men nu fick vi veta att även hon gått bort, nära 99 år gammal.

Vi har ju flyttat till lägenhet i Hyltebruk, och vår son Magnus hade en kompis, som köpte vårt hus. Det gick snabbt och smidigt. Men det är ju alltid jobbigt att flytta, för man samlar på sig en massa grejer under ett långt liv...

Jag tackar Bertil och Marita för att de delade med sig av sin levnadshistoria. Vi önskar dem lycka till och hoppas att de ska trivas i sin lägenhet i Hyltebruk! Och fortsätta vara aktiva i föreningslivet och bland sina många vänner!

Marita och Bertil i deras nya lägenhet i Hyltebruk

Text och foto: Evy Johansson, 29/10-25

NÄDHULTS ÅLDERDOMSHEM

Kommer ni ihåg sagan om Emil i Lönneberga? När hans mamma skickade Emil med julmat till fattighjonen i fattigstugan och den elaka kommandoran åt upp alltihop själv? Efter det ställde Emil till det stora tabberaset i Katthult som blev vida omtalat. — Det var inte lätt att vara fattig, gammal och orkeslös på den tiden.

För hundra år sedan, eller närmare bestämt 1919, så bestämde den nybildade fattigvårdsstyrelsen att det skulle bli ett ålderdomshem i Nädhult. Där fanns en stuga som ägdes av en gumma som hette Kristina Johannesdotter och hon var så gammal och orkeslös att hon inte kunde klara sig själv. Det bestämdes att hon skulle dela stugan med två andra gummor som inte heller kunde klara sig på egen hand, de hette Susanna Svensdotter och Eva Larsdotter.

Kristina var väl inte helt nöjd med detta men fick foga sig. Fattigvårdsstyrelsen anställde även en föreståndare som hette Emilia Johansson. Så blev det som bestämt, ett ålderdomshem.

Kinnareds f.d. ålderdomshem
Kinnareds Hembygdsförening

På den tiden fanns det inte någon folkpension eller något annat ekonomiskt stöd för gamla och fattiga människor, så det blev socknens uppgift att lämna mat och förnödenheter till de gamla. Det bestämdes hur mycket säd, potatis och mjölk varje gård skulle bistå med. Ibland var det barn från gårdarna som fick gå och lämna

maten, Anders i Berg kommer ihåg att hans pappa berättade att han fick gå och lämna mjölk när han var en liten pojke och det tyckte han var lite skrämmande. De tre gummorna kunde ha ett väl grovt språk för en liten knatting. Dessutom var det nog både tungt och långt att gå.

De tre gummorna bodde i det lilla huset och sköttes väl om av föreståndaren i tio år. Man kan tänka att det var ett tungt arbete att vara föreståndare med att sköta matlagning och hygien med utedass och kallvatten.

Tråkigt nog så råkade Emilia, föreståndaren, ut för ett olycksfall och kunde inte fortsätta sin tjänst på ålderdomshemmet. De tre gummorna fick flytta in på större och nybyggda ålderdomshem. Susanna flyttade till Torups ålderdomshem och Kristina och Eva flyttade till Södra Hestra ålderdomshem. De blev riktigt gamla alla tre, nästan hundra år.

Det lilla huset som heter Kronan finns kvar än i våra dagar och står så vackert uppe på höjden. Runt huset växer det vitsippor och påskliljor på våren och de stora ekarna bakom har varit med i flera hundra år.

Jag kan inte låta bli att tänka på Emil i Lönneberga när jag promenerar förbi det lilla huset och hur eländigt fattighjonen hade det i sagan. Jag tror i alla fall att Kristina, Susanna och Eva hade det bra mycket bättre i Nädhults ålderdomshem.

Lisa Svensson
(Fritt efter Josua Anderssons hembygdsberättelse.)

KINNAREDSPROFILERNA

ANDERS OCH ELISABETH SVENSSON I BERG

Som mångårig kassör i Kinnareds Hembygdsförening vet Anders det mesta om vad som händer i trakten. Paret Svensson äger också Josuas gamla hus i Åmot, vilket de upplåter till både förvaring av arkiverat materiel och som samlingsplats för föreningen.

I trädgården med den vackra nejden som kuliss.

Är du uppvuxen här i trakten, Anders?

— Ja, jag växte upp här i Berg, tillsammans med fyra syskon. Min far var född på granngården Kollabo och gården i Berg köpte han 1936. Så jag gick först i Kinnareds skola, sedan högstadiet i Hylte och därefter 4-årigt tekniskt gymnasium i Halmstad.

Efter det gjorde jag lumpen på I16 i Halmstad. Sedan blev det Plönninge lantbruksskola. På den tiden kunde man läsa in den 3-åriga gymnasielinjen i lantbruk under en 20-veckors vinterkurs. Gymnasieämnena hade jag med mig från tekniska så de kunde jag tenta av. Eftersom jag var uppvuxen på lantgård så kunde jag ju också det mesta praktiska, så därför räckte det med en snabbkurs.

Det var vanligt på den tiden att de som växte upp på en lantgård först gick en teoretisk gymnasieutbildning och, om man senare ville syssla med lantbruk gick en sådan snabbkurs. Men min bror valde treårig lantbruksskola.

Vår pappa var pensionerad vid det laget, så då löste min bror Dag och jag ut våra tre systrar och tog över gården, med de djur och maskiner som fanns. Vi började bygga om och till och det har vi fortsatt med i många år sedan dess.

På den tiden fanns det sju-åtta gårdar med mjölk- eller köttproduktion i Kinna-red och de flesta låg häromkring, som i Berg, Björsjö, Kollabo och Maås.

Efter något år träffade jag Elisabeth.

Nu berättar Elisabeth:

— Jag växte upp på andra sidan Hylte, i en by som heter Sonhult. Där bodde jag fram till gymnasietiden i Halmstad. På den tiden var det vanligt att man hyrde rum och bodde i stan under veckorna och åkte buss hem på helgerna.

Efter gymnasiet sökte jag till sjuksköterskeutbildningen och den gick jag sedan tre år i Lund.

Därefter flyttade jag tillbaka till Halmstad och började jobba på hjärtavdelningen på lasarettet. Det var en väldigt rolig och lärorik tid, som jag hade stor nytta av på senare arbetsplatser.

På fritiden började jag och några vänner dansa folkdans, då vi åkte upp till Rydögården på torsdagskvällarna. Där var bland andra ett gäng från Kinnared som dansade och spelade fiol och där fick jag upp ögonen för en kille som hette Anders. Jag kände faktiskt igen honom från

sjukhuset där jag jobbade. Han hade varit inlagd för hjärtmuskelinflammation något år tidigare. Men ingen kärlek på lasarett då!

Anders och Elisabeth minns olika dansbanor de varit på:

— Vi var på många ställen, bland annat på Galejan, i folkparken i Halmstad, vi var uppe i Himle ibland och så Rydögården förstås. Sedan så var vi ett stort gäng som hängde ihop och hade många privata fester här omkring. På långfredagen-81 sa det klick! Och sedan har det varit vi. Vi förlovade oss -82.

Anders:

— Elisabeth bodde i en lägenhet i Halmstad då och jag på gården här i Berg, så vi bestämde oss snart för att bygga ett eget hus. Vi styckade av en tomt och byggde huset här och flyttade in -84.

Vår dotter föddes våren -85 och på sommaren, då jag fyllde 30, döptes hon och i samband med det passade vi också på att gifta oss!

Elisabeth:

— Två år senare kom vårt andra barn, en son. Han var fem månader gammal när han fick epilepsi. Han blev snabbt inlagd på sjukhus, där man upptäckte att han hade en sällsynt sjukdom som påverkade hjärnan med epilepsi och autism som följd. Så han blev både fysiskt och psykiskt handikappad.

Anders:

— Det var naturligtvis en traumatisk händelse för oss när han blev sjuk, men att ta hand om honom efter hans förutsättningar blev snabbt vardag för oss. Vi fick mycket hjälp från samhället också. Han var på avlastningshem då och då och när han var 18 fick han eget boende på ett gruppboende i Hylte. Sedan, 1991, föddes vårt tredje barn, som också var en pojke.

Elisabeth berättar vidare:

— Medan Anders drev gården bytte jag jobb från Halmstad till Unnaryd. Under ett år läste jag sedan vidare på distans till distriktssköterska.

Vi hade stor glädje av våra mödrar under den tiden, speciellt Anders mamma Annie som bodde nära och kunde hjälpa till med barnen när det behövdes. Det var guld värt!

Efter vidareutbildningen jobbade jag sex år i Hyltebruk och -96 började jag på Torups Vårdcentral, där jag blev kvar fram till pensionen.

Vänd till Anders frågar jag: Vad satsade du och Dag på när ni tog över gården?

— Det var mjölkproduktion och skogsbruk. Vi har köpt till mer skog efterhand. Till att börja med var djuren uppbundna, men år 2000 byggde vi ett helt nytt lösdriftsstall och sedan kom det här med mjölkkningsrobotar, så vi lät installera en sådan 2002. Då fanns nog bara 5–6 sådana anläggningar i Halland.

Elisabeth:

— Det var så roligt, när roboten kom, det här med kraftfoder. Det fick de samtidigt som de mjölkades, när de gick in i mjölkkningsstationen. Det kom de ju på och då gick de dit ibland, fast det inte var dags att mjölkas, men då fick de en luftpuff på ryggen för att de skulle gå ut igen, så det gick inte att sno åt sig extra kraftfoder!

Anders fortsätter efter Elisabeths anekdot:

— I den vevan var det flera bönder i Kinna-redstrakten som slutade med lantbruk och

då arrenderade vi deras marker. Vi hade ungefär 70 kor och det var vad roboten klarade av. PÅ den tiden var det många kor, men idag har en genomsnittlig mjölkgård ca 120 kor.

Elisabeth lägger till: Det var inte bara kor, ni hade ju kalvar och kvigor också.

Anders: Ja, vi hade ca 140-150 djur, så det var skönt med robotanläggningen! Det blev inte så många tunga lyft, vi slapp belastningsskador och knäna klarade sig. Det blev ett helt annat sätt att arbeta, djuren gick fritt och blev mjölkade när det behövdes, vilket gjorde dem lugnare och även tamare. Roboten gick fram till 2023, så den fungerade i 21 år och då slutade vi med mjölkproduktionen.

Nu har vi bara en del köttdjur och lite får, men de senare sköter Dag. Så vi har inte så mycket arrenderad mark längre, bara så det räcker till djuren.

Hur kunde då en arbetsdag se ut när ni tog över gården på 80-talet?

Anders:

— Det var slitsammare med mjölkande, foder och utgödsling. Vi började sex på morgonen och utfodrade med skottkärre, fast senare hade vi en vagn som gick på räls. Det var ju lite lättare, men ändå rätt slitsamt jämfört med idag när nästan allt är mekaniserat.

Det har ju skett en väldig utveckling inom lantbruket. När jag föddes på 50-talet fanns det ca 50 mjölkleverantörer i Kinnareds socken. Mjölken levererades till ett mejeri i Torup. Sedan, på 70-80-talen fanns det kanske fem-sex kvar och nu tror jag bara det finns en enda mjölkgård i hela Hylte kommun.

Har något av era barn varit intresserad av att ta över jordbruket?

— Nej, båda har valt sjukvården, säger *Elisabeth*. De har utbildat sig till tandläkare, respektive läkare och båda bor nu i Malmö.

Hur har ni det med samhällsengagemang?

Anders:

— Som lantbrukare har jag varit engagerad i olika ekonomiska föreningar och i ca 13 år satt jag som nämndeman i Halmstad tingsrätt. Där var jag med och dömde i brottmål med mera.

På 90-talet kom jag med i styrelsen i Kinnareds Hembygdsförening. Det var en annan generation som var med då. Det var intressant att höra berättelser om hur det var förr. De var ju uppvuxna i en helt annan värld. Senare blev jag kassör, det är nog 15 år sedan nu.

Det är en helt annan sak med samhällsföreningen. Det är väldigt roligt att de yngre har startat upp den föreningen igen, efter att den varit nedlagd i ungefär 10 år. Nu är det också många nyinflyttade som sätter sin prägel på föreningslivet.

Elisabeth:

Ideellt arbetar jag som kyrkvård och är även med i församlingsrådet. Förutom hembygdsföreningen är vi båda även medlemmar i samhällsföreningen. Den första var vi med och startade upp i slutet av 80-talet. Vi engagerade oss bl.a. i att den gamla prästgården blev förskola.

Anders:

— Ja, när prästgården blev till salu verkade samhällsföreningen för att kommunen skulle köpa byggnaden och starta förskola där. Så blev det och 1990 blev våra barn de första som gick där.

Med det tackar jag för all information om bygden och paret Svenssons personliga berättelser ur livet!

Maria Ayre

BRÄNNÖ FOLKETS PARK

Parken bildades som ekonomisk förening 1932 och byggdes först som utedansbana, en rotunda, men byggdes sedan in, troligen redan i slutet av 30-talet.

Lokalen användes av föreningar och privatpersoner. Parkföreningen ordnade allmän dans under vinterhalvåret. Det är många par som träffat sin partner på dans i Brännö. Allmän dans bedrevs in till 80-talet.

I mitten av 80-talet började arbetet inför upprustningen av lokalen. Det var först när man till slut fick godkännande av kommunen som garant för lån samt bidrag från boverket, som själva byggarbetet kunde börja. Det var arkitekt Thorsten Davidsson i Halmstad som var vårt stöd. Byggnationen utfördes av Rolf Erikssons Bygg i Torup.

Lokalen återinvigdes i augusti 1989. Då blev bland annat gamla medlemmar inbjudna. Det var stor fest och mycket trevligt med gratulationer. Något som bör nämnas är konstverket i ingången/samlingsrummet "Dans på Brännö" utfört av Jussi Taipaleenmäki. Gåva från Grafiska Fackförbundets avdelning i Brännögård på nuvarande Smurfit Westrock.

Jussi Taipaleenmäki kom till Hyltebruk från Uleåborg i Finland som 16-åring, tillsammans med sin bror. Han fick jobb på bruket i Hylte, men målade också på

sin fritid och så småningom ägnade han sig helt åt konsten. Idag är han en erkänd konstnär, även internationellt.

Ett annat inventarium värt att nämnas är scenridån. Den fick vi av Förenade Well när det gamla kontoret revs. Den låg på ett lager i ca 5 år innan den togs om hand av en konservator i Toresterp, för att sedan få plats i Brännö folkets park. Det är gammal kulturhistoria, som är målad av Skantz d.ä. i Kinnared ca 1907.

BFP drev bingo tillsammans med Hylte Volley från 1990 i ca 10 år. Det slutade p.g.a. att HV inte kunde ställa upp med funktionärer och BFP fick inte tillstånd att själva driva bingo eftersom föreningen inte har någon ungdomsverksamhet.

Nuvarande styrelse ordnar musik- och teaterföreställningar samt seniordanser.

Detta är en liten sammanfattning av nästan 100 år av parken.

Anita Johansson, f.d. ordförande i BFP

JOHAN PERSSON, ELDSLUKARE

Nationaldagsfirande i högloftsstugan 6 juni 2024. Vanligtvis brukar det inte komma så många yngre till detta sedvanliga arrangemang av Kinnareds hembygdsförening. Men bland de ganska fåtaliga besökarna detta år fanns en yngre, skäggbeprydd kille. Nyfiken som jag är, började jag prata med honom. Döm om min förvåning när han berättade att han var eldslukare! Nåja, inte som yrke, men jag undrade hur man med en så udda hobby hamnat i Kinnared! Så jag bad om en intervju för Kinnaredsbladet...

Var föddes du? Hur hamnade du i Kinnared?

Jag är uppvuxen i Halmstad, men kom till Kinnared när jag fick jobb i skolans kök, först som "assistent" till en kompis, som jobbade som kock där. Efter ett tag, när jag lärt mig alla rutiner, blev jag själv ansvarig för verksamheten. Jag har ju gått kockutbildning, och nu hoppas jag på jobb på kostenheten på Elias Fries - skolan i Hyltebruk.

Vad har du tidigare jobbat med?

Jag har jobbat i städbranschen, med finsnickeri, gått 1 år på konstlinje på Billströmska folkhögskolan på Tjörn...

Hur kom du in på eldslukandet?

För ca 10 år sedan hade jag en "down-period", kände mig uttråkad och visste inte riktigt vad jag skulle göra med mitt liv. En kompis i "eldslukarbranschen" frågade mig om jag ville testa – och jag blev helt "beroende" – jag tränade 4-5 timmar om dagen. Jag kom med i en cirkusgrupp, där jag även spelade clown. Vi hade en workshop på min gamla skola, Montessoriskolan i Halmstad. På förmiddagen hade vi "cirkussskola" för

eleverna och på eftermiddagen eldshow. Det var fantastiskt att se ungarnas glädje, och för mig blev eldslukandet ett kall. I flera år var det valborgsfirande med brasa i Norre Katts park i Halmstad, och när brasan börjat brinna ut och det mörknade, brukade vi ha eldträning där efteråt. För publiken blev det ju en gratis eldshow, och en fin avslutning på dagen, istället för att alla bara skulle gå var och en till sitt. Men sen kom covid-19 och gjorde slut på allt.

Har du varit med på några medeltidsmarknader? Berätta!

Nja, vi var i Visby en gång, men gänget vi träffade där var inte så professionella. Vi frågade om vi fick testa, men berättade inte att vi var eldslukare... men det vill jag helst inte prata om.

Så här fick jag byta ämne - branschen måste kanske ha sina yrkeshemligheter...

Här tröt även min penna – fick Johan den att sluta anteckna? Han sträckte sig över bordet, tog pennan och fick fyr på sin tändare. Flamman slickade pennspetsen – och se, nu fungerade den igen! Det var som en scen ur "Harry Potter"! Johan log åt min häpna min: "Vi har våra knep", sa han.

När jag hämtat mig från min förvåning, frågade jag: Är det något annat du vill tala om? Andra hobbies/fritidsintressen?

Jag gillar att campa, fiska och laga mat, förstås. Och så har jag en glödpenna, och planerar att göra tavlor i trä. Min mor och mormor gjorde halmkonst – så jag har det väl i generna. Jag är även intresserad av historia, särskilt vikingatiden.

Jag beundrar den fina torshammaren, som han har hängande kring halsen. Nu berättar Johan något mer som han "brinner för":

Jag är med i Nordiska asasamfundet. Vi vill återuppliva seder och traditioner som fanns före kristendomens införande. Torshammaren är en symbol för beskydd. Vi följer måne och sol, årets gång och firar tre blot: midvinter, seger/sommar och höstblot. Och i stället för "Guds frid" säger vi "Åring och frid" – detta betyder ungefär önskan om god skörd.

Tyvärr har såväl torshammaren som vissa runor kommit att förknippas med "vit makt" och "Nordiska motståndsrörelsen". Och Hitler la beslag på swastikan, som ursprungligen kommit från Asien för flera tusen år sedan och egentligen symboliserar "god lycka". Vi kämpar för att tvätta oss fria från folks antaganden om sambandet – politik och religion hör inte ihop.

Jag kunde suttit länge och lyssnat på denne intressante man, men dagen övergick i skymning, och jag tackade för intervjun och såg honom gå iväg i duggregnet i sin tjusiga kilt.

Det är uppfriskande att träffa annorlunda människor i vårt lilla samhälle! Jag lovade att Kinnaredsbladet framåt början av juni även ska komma ut digitalt på hembygdsföreningens hemsida, så att fler än Kinnaredsborna får ta del av artikeln!

Text och foto: Evy Johansson

Elever på Kinnaredsskolan bjuder på dikter om vänskap!

Vänner är bäst

Jag gillar dig allra mest

Jag kommer gå på en fest

Utan protest.

/Isak Emanuelsson Åk 5

Vänskap

Att ha en vän är bra

Dom är där för dig varenda dag

Om det känns dystert så tänker du på din vän

Du kan alltid vara med vännen

Du är aldrig ensam

Det kan räcka med en vän

För att bli glad

Av vännen så är det som om man blir alltid gladare

/Fiona Nuredini åk 4

ANDERS OCH URSULA FANN SIN DRÖMGÅRD I LIDHULT

Vi Kinnaredsbor är alltid glada när människor flyttar till vår glesbefolkade trakt. Anders Enström och Ursula Jekell har inte bara flyttat hit, utan bidrar också med optimism och glädje i byns olika arrangemang. Här får vi lära känna dem lite mer.

Anders flyttade hit först, så första frågan lyder: Varför till Kinnared?

— Ursula och jag hade en gård i Tierp i tolv år, som vi höll på att renovera i flera år. Sedan gled vi isär, men vi samarbetade ändå med att hitta en ny gård och vi hittade den här gården på nätet och jag bestämde mig för att köpa den.

Gården hade det jag var ute efter; utrymmet som fanns i ladorna och att det ligger högt och fint med vackra omgivningar, med fårhagar runt omkring. Dessutom spelade priset sin roll.

Ursula:

— Ja, utgångspriset var inte så högt, men det var mitt under coronan då många ville flytta ut på landet, så det sköt i höjden, men det var ändå inom ramarna. Det var ju väldigt speciella tider och även vi fick bra betalt för vår gård i Tierp, så det hängde ju ihop.

Vart flyttade du då Ursula?

— Ja, jag visste först inte var jag ville bo. Stockholm, där jag bott tidigare, var för dyrt. Då tänkte jag på Båstad, där jag också bott tidigare, eftersom jag hade min fosterfarmor där och pappa ärvde hennes hus. Så jag hade hemkänsla för staden och trivdes bra där. Så jag kontaktade "Båstad Hem" och fick en liten etta där till att börja med och bytte upp mig så småningom.

Det var jättetrevligt, men vi höll kontakt hela tiden och längtade ändå efter varandra, så den separationen var inte precis huggen i sten. Vi hälsade på varandra rätt ofta, det var ju inte så långt emellan. Jag var här rätt mycket och hjälpte till att göra fint och kände mig väldigt delaktig. Jag tycker sånt är kul, att inreda och fixa.

Det här med Halland kan jag ju berätta att jag hade koppling hit, då min fosterfarmor föddes och bodde i Öströö säteri utanför Tvååker innan hon flyttade till Båstad. Det gav mig en känsla för Halland, plus att min första make hade vänner i närheten av Tvååker. Där var vi en hel del. Vi tältade i bokskogarna och fiskade i sjöar och så där, så jag hade en fin känsla för Halland. Så när det här stället dök upp tyckte vi det var en pärla och vågade satsa här. Det är ju också lite söderut, vilket är skönt.

Det låter inte som om ni var ifrån varandra särskilt länge?

— Nej, det var lite hit och dit under några år. Jag flyttade fram och tillbaka, jag är en orolig själ och det tog lite tid att komma över det som skavde. Men vi hade ju varit ihop väldigt länge och hade liksom växt ihop. Det är ju också skönt att känna en person väl och slippa börja på ny kula.

Vi kan ju berätta att när vi träffades blev det en väldig passion, det gick inte att vara utan varandra! Vi passade så bra ihop, så vi har ju också många fina minnen gemensamt.

Varför var det viktigt med ladorna?

Anders:

— Jag ville ha olika utrymmen till snickerier och förråd. Jag hade en hel del med mig från Tierp, som kräver plats.

Ursula:

— Det var en gammal orörd gård, den vi köpte i Tierp. Vi köpte den för att vi tyckte om utmaningen att renovera helt byggnadsvårdsmässigt. Det blev fantastiskt fint, både stilmässigt och allting. Så det var tufft att lämna, men vi hade ju ändå grundligt lärt oss teknikerna för att renovera byggnadsvårdsmässigt. Det är nog ett sånt jobb man bara gör en gång. Det innebar ju väldigt mycket jobb. Anders jobbade fulltid på Atlas och han blev fullständigt utmattad så småningom.

Här har vi lämnat så mycket som möjligt, vi känner oss pietetsfulla inför det här gamla, vi uppskattar och till och med vördar det.

Var det Atlas Copco? Vad gör de där?

Anders:

— De tillverkar luftdrivna verktyg till bil- och flygindustrin. Sen har de en andra sektion för gruvmaskiner och så där. De har ju industri i bortåt 200 olika länder. Jag trivdes bra där, men det blev lite väl mycket att samtidigt renovera en gård från grunden.

Jag har byggt olika saker i hela mitt liv, började så smått redan som sjuåring. Sedan gick jag treårig skogsbruksutbildning i Nyköping. I Tierp började jag med att köra motorsågen i väggen och byta ut gamla timmerstockar

Anders har tillverkat en yxa helt i metall

mot nya specialbeställda sådana. Vi lyfte huset med domkraft och bytte ut botten-syllar och på den vägen var det, tills det var helt renoverat i sin ursprungliga stil, med kakelugnar och vedspis och allt.

Ursula:

— Jag drev egna projekt, men jag hade ju inte kniven på strupen på samma sätt som Anders. Vi hade lite olika inställning till byggnadsprojektet. Jag tyckte det var väldigt kul, men Anders tyckte det blev väldigt jobbigt. Det fanns ju alltid något att göra; hela huset skulle gås igenom och lador och allting.

Det krävs att man är två helt samkörda entusiaster och att man har väldigt god ekonomi också, vi fick ju trola med knäna emellanåt. Jag jobbade extra med olika projekt då. Jag var tidigare dansare på operan, men slutade i den vevan jag träffade Anders och hade sedan tjänstepension, så den fanns ju i botten.

Varför slutade du dansa?

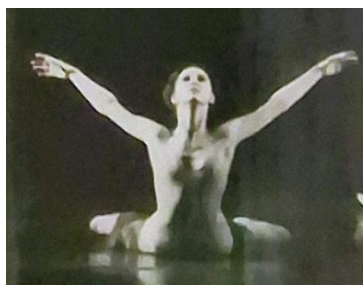
— Det gör man vid en viss ålder. Operan i Stockholm är ju en statlig institution och på den tiden slutade man vid 44. Jag jobbade dock lite längre med en del extrauppdrag. Nu är reglerna ändrade, man har tagit bort tjänstepensionen, för staten ska ju spara in på saker, men jag fick den i alla fall.

Men det är lite knepigt att hitta något nytt att jobba med. Man börjar ju så tidigt att dansa, så man är ganska sliten och trött vid det laget. Jag började på operans balettelevskola när jag var nio år och sedan var det varje dag, också lördag. Under hela elevtiden var det utgallring två gånger om året. Det var innan Robinsons tid och på den tiden var en sån procedur väldigt utmanande. Jag bodde i Sollentuna, så det var att åka buss efter skolan till Norra Bantorget och sen promenera och ha bråttom till operan innan två timmars hård träning och sen blev jag hämtad av pappa eller mamma. Så det var tröttsamt redan då.

Efter nian blev jag betald elev i två år, men vid 18 år blev jag fast anställd i balett-kompaniet. Så småningom blev jag utvald till solist. Man kan vara kårdansare, solist eller premiärdansare. Ibland gjorde vi inslag i olika operor, där vi också sjöng.

Därför är man rätt sliten efter över 20 års hårt arbete och det kan vara riktigt tufft att börja jobba hårt igen med något helt annat och hålla på fram till allmän pensionsålder.

Ursula visar ett kollage av bilder från hennes tid som balettdansös och jag förvånas än en gång över vad den mänskliga kroppen kan åstadkomma!

Anders, var du intresserad av balett innan du mötte Ursula?

— Nej, det var jag väl inte, men jag gick faktiskt en kurs i Stockholm om tre terminer i irländsk stepp i samband med "Lord of the Dance" och det var kul!

Ursula:— Du var ju som klippt och skuren för det! Ja, Anders och jag har ganska olika bakgrund. Medan Anders växte upp i en arbetarfamilj är jag mer från medelklassen,

pappa var läkare och mamma lärare, så vi har fått ta del av varandras kultur. Det har ju också varit lite av en utmaning emellanåt.

Är ni båda från Stockholm?

Anders:

— Ja, Ursula är från Sollentuna, norr om stan och jag från Haninge, på den södra sidan.

Vad jobbar du med nu?

— Jag är sjukskriven nu. Först var det utmattning, sedan blev det problem med hjärtat, både flimmer och hjärtsvikt. Så jag orkar inte lika mycket längre, utan måste ta det lugnt. Men jag får bra mediciner, vi får se hur det blir sen. Jag har haft flera olika yrken under mitt arbetsliv, till exempel markarbetare, trädgårdsmästare, expeditör på olika företag och så har jag arbetat mycket med metall. Numera anses det ju positivt att ha bred arbetslivserfarenhet att falla tillbaka på.

Det är kul att jobba med händerna, både metall och trä. Det vore roligt att starta upp en smedja. Jag har tagit tillvara en hel del järnskrot som skulle passa utmärkt till smide.

Har ni hunnit med något samhällsengagemang här i trakten ännu?

— Ja, det är väl mest att vi är med i hembygdsföreningen i Kinnared. Vi har varit med på varje midsommarfirande sen vi kom hit. Där träffade vi Evy och Kerstin Karlsson och Sören var ju där. Honom har vi haft kontakt med via bilen. Så vi lärde ju känna några som var engagerade i det här och då gick vi också med.

Sedan jobbar jag aktivt med bevarandet och underhållandet av landsbygden. Det jobbar vi ju med här på gården också. Vi har gått en del kurser också, till exempel på Skansen om fönsterrenovering och renovering av gjutjärnsspisar. Sen är jag också intresserad av gamla verktyg och redskap och har samlat på mig en del.

Ursula:

— Anders har också anlagt en liten naturträdgård här bakom ladan och så har han byggt ett litet trähus och ett vindskydd. Vi tänker att framöver kan vi ordna promenader och där kan vi till exempel placera en träskulptur av en dam, som Anders gjort

— Nja, den är lite ekivok, infogar Anders, varpå jag upplyser om att mitt intryck av bygdens folk är ett de uppvisar ett väldigt öppet sinnelag.

Då visar Anders sitt konstverk, där han tillvaratagit träets egna former då han snidat fram kroppen och jag blir imponerad. Men Anders vill bygga vidare på den, trots Ursulas protester. Hon tycker den är bra som den är.

Vad är bra eller sämre med bygden?

Ursula:

— Ja, man hoppas ju att tåget ska vara kvar och affären och restaurangen och den fina tyg- och garnbutik. Sånt betyder enormt mycket för själva atmosfären, känslan att det är en bygd där

människor lever och bor. Vi handlar rätt mycket i affären och tygbutiken. Och så skolan förstås, och sen så har vi ju teatern också! Evy har frågat om vi vill vara med i en kör, men jag väntar än så länge med sådana åtaganden eftersom jag nog vill resa lite mer. Det kanske kommer så småningom.

Det hoppas vi på, för kreativa människor är alltid en tillgång! Men i vilket fall är paret mycket välkomna och vi hoppas att de fortsätter att trivas här i Kinnaredstrakten.

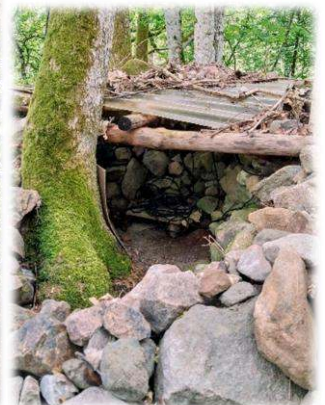
Maria Ayre

NATURTRÄDGÅRD ANLÄGGS

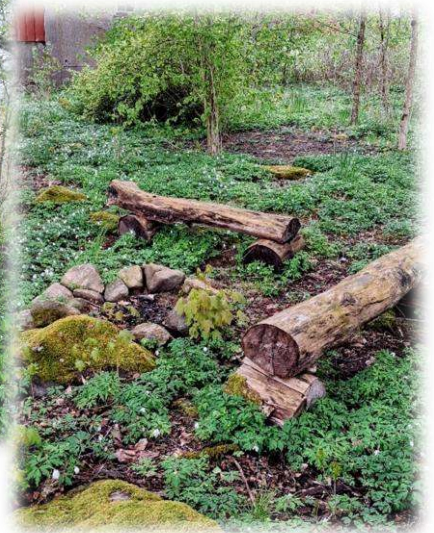

Porten följs av en välbyggd stig, som leder vidare till...

...en isolerad trädsko med egen "elcentral" inunder

Stigen fortsätter och leder bl.a. till en av gårdens grillplatser

INTERVJU MED MARKUS BENGTSSON MED FAMILJ

Ånej – nu hade min vänstra billykta pajat igen! Jag körde in till Torups bilverkstad och tiggde mig till en tid för att få den bytt. En ung man fixade detta snabbt, och jag undrade vad han gått för utbildning. Han berättade att han gått 3-årig fordonsmekanisk linje i Halmstad, men att han lärt sig mer på Torups bilverkstad på en vecka... Nyfiken som jag är, frågade jag var han bodde, och när jag fick höra att han bor i Kinnared, frågade jag om jag fick intervjua honom och hans familj och skriva i Kinnaredsbladet. Jag fick ja från både honom och hans chefer – det var kanske god reklam att jag var en nöjd kund...

Så en eftermiddag i slutet av februari dök jag upp hemma i deras hus på Fasanvägen i Kinnared. Jag hade skickat frågor i förväg, och så här svarade de:

Presentation av familjen: Den består av Markus Bengtsson och hans sambo Anna Larsson, samt dottern Nova. Paret är båda födda 1988, och dottern 2018. De träffades på nätet, och när Markus köpt huset i Kinnared 2012-13, dröjde det inte länge innan Anna också flyttade in. Markus är född i Brännögård och Anna i Oskarström.

Markus hittade detta hus på nätet, och det blev en snabb affär – det var ju nära och bra till jobbet i Torup. Redan 2007 hade han börjat på Torups bilverkstad, dåvarande Mekonomen.

Anna är parkarbetare, gick samhällslinjen på gymnasiet, men är just nu arbetssökande. Hon var aktiv fotbollsspelare i Oskarström, men har nu med 2 andra startat upp fotbollslag i Torup-Rydö för flickor födda 2017–18. Hon går en kurs som heter "Leda laget".

Vad tycker ni om att bo i Kinnared?

Det är lugnt och trivsamt. Kinnared ligger rätt centralt – det är lätt att ta sig till både Halmstad, Smålandsstenar och Ullared, om man vill handla i lite större affärer.

Fritidsintressen? Marcus brukar promenera 3 km, och övar sig på att laga mat. Eva på Målet tipsade honom om hur man gör smörgåstårter!

Anna har sin fotbollsträning och håller sig då i form. De brukar följa dottern ner till skolan, där hon har sina kompisar.

Finns det något ni saknar/skulle önska fanns här?

Det var synd att det inte blev något utegym, som kinnaredsborna hade önskat när Hylte kommun hade utlovat pengar till Femsjö och Kinnared för ett

par år sedan. Då hade man kunnat träna samtidigt som man kunde hålla ett öga på sina barn på lekplatsen bredvid. Men den är försummad, sandlådan är igenväxt, och hela lekplatsen skulle verkligen behöva en ansiktslyftning!

Bättre busslinjer skulle också behövas. Och vi har framfört att det skulle behövas ett gupp även i denna ände av Fasanvägen – inte bara vid stora vägen Kinnared-Hyltebruk. Folk kör som dårar, inte minst förbi skolan, där det är fartbegränsning på 30 km/t under skoltid. Det är ett under att det inte hänt någon olycka än!

Jag frågar om de är medlemmar i Kinnareds samhällsförening. Det är de

ännu inte, men de hade varit på Halloweenrundan i höstas. Jag rekommenderar dem att gå med – denna förening gör en hel del för Kinnared, inte minst under Tågdagarna, som traditionsenligt hålls första helgen i september. På söndagen sjuder platsen av aktiviteter, särskilt för barnfamiljer.

De sätter Kinnared på kartan, och jag ska som representant för föreningen "Hela Sverige ska leva/Halland" nominera Kinnareds samhällsförening till årets lokala utvecklingsgrupp. Förhoppningsvis kommer fler barnfamiljer och andra att finna att Kinnared är en bra plats att bo på!

Evy Johansson, sekreterare i Kinnareds hembygdsförening

Elever på Kinnaredsskolan bjuder på dikter om vänskap!

Dikt om vänskap

Jag har många vänner
Många som jag känner
Vissa är roliga
Andra är otroliga
/Clara Östlund åk 5

Inga vänner ingen lycka
Inga vänner ingen glädje
Vänner är bäst
som en fest
Vi leker varje dag
och vi är i samma lag
Vi kommer på en lek
i en stor ek
/Lukas Ceputis åk 5

Alltid

Vännerna kommer
vännerna går
Men du står alltid kvar
du som står du är min
min för alltid
❤️ /Astrid Green åk 5

MARICAS BERÄTTELSE: NU KAN JAG VARA MIG SJÄLV!

Allt började med ett långdraget bråk och osämja med en kär familjemedlem i ett helt annat ämne men tack vare detta bråk började jag liksom leva på något sätt.

Personen ville bara väl, vilket jag i efterhand förstått fullständigt men där och då och mitt upp i allt blev jag bara arg och besviken. Det personen påpekade var att jag skulle kunna ha diagnosen autism då personen kände igen drag hos mig som även fanns hos personer inom dennes arbetsliv, med just autism. Jag tog inte till mig det först utan kände mest att det var som vilket dumt skällsord som helst, något personen sa i affekt. Men samtidigt väcktes en nyfikenhet hos mig, kunde det vara sant? Det tog ett tag innan jag kunde börja se likheter men kände mig osäker, valde att gå vidare och begärde en utredning inom vuxenpsykiatri.

Utredningen tog lång tid och var energikrävande. Jag åkte en gång i veckan till Halmstad och träffade en psykolog på vuxenpsykiatri. Hon var väldigt noggrann, ställde en massa frågor, lät mig berätta och hon lyssnade, antecknade och pratade med mig. Ungefär ett halvår tog denna utredning och nu i efterhand är jag tacksam över all tid psykologen lade ner, och jag är tacksam över mig själv som orkade ta mig igenom. Det var tuffa timmar på hennes rum, många minnen som skulle berättas, mycket tårar av både sorg och glädje när verkligheten mer och mer visade sig. Resultatet blev att jag hade både autism och adhd när alla timmar av utredning var klar. Då var det alltså som min kära familjemedlem kände på sig, denne såg tecken och beteende som jag aldrig någonsin själv kunde förknippa med någon diagnos alls.

Det var ett besked med blandade känslor. Sorg för jag visste inte egentligen vad det innebar, sorg över att jag fick reda på detta först som 38-åring och inte tidigare, men samtidigt glädje över att det kom fram överhuvudtaget, glädje över att det öppnade upp så mycket dörrar och möjligheter för mig som jag inte hade förut, eller visste att jag kunde få. En del av mig kände mig dålig och en del av mig kände mig cool. Äntligen har jag ord som kan beskriva mig och min personlighet på ett väldigt bra sätt, äntligen kunde någonting definiera mig som person och äntligen kände jag en gemenskap, som någon i ett sammanhang och bekräftad. Jag fick reda på varför jag var som jag var, varför jag kände som jag gjorde och alltid har gjort, varför jag reagerar som jag gör och varför exempelvis viss konsistens på mat var jobbig, att fysisk mänsklig beröring var hemsk och varför jag hade svårt med att förstå vissa saker såsom ironi och sarkasm.

Det har tagit tid och det tar tid att acceptera, men jag låter det göra det. Samtidigt har jag aldrig mått bättre än jag gör idag och mycket är tack vare att diagnoserna kom fram. Jag förstår mig själv på ett nytt sätt, jag ser på mig själv med nya ögon och jag orkar leva så mycket jag kan. Dessutom tror jag att omgivningen har lättare att förstå mig om de vet att jag har autism och adhd. Jag kan nämligen inte rå för att jag är som jag är, men numera mår jag inte dåligt över det, jag skäms inte längre. Som jag tidigare nämnde öppnar detta upp nya dörrar och möjligheter för mig, framför allt om jag vill slutföra mina högskolestudier, då jag nu kan få stöd och extra hjälp, men också inom arbetslivet. Jag har testat på många olika jobb och yrken men detta har alltid slutat på

samma sätt, att jag slutat för att jag inte klarat av det. Det har varit för stressigt, för mycket mänskliga kontakter, för hög press på mig och för tungt psykiskt, då jag inte förstått varför jag inte klarar jobba som andra. Jag kom i kontakt med individsamverkansteamet på grund av mina diagnoser och psykiska ohälsa och tack vare detta har jag fått komma ut och arbetsträna. Detta steg var tungt och jobbigt att ta men jag ångrar mig inte, det har fått mig att blomma upp, min självkänsla och självförtroende har ökat, jag känner mig bekräftad, sedd och fantastisk då jag får arbeta utifrån mina egna förutsättningar.

Arbetsgivaren vet om mina begränsningar, pressar inte på, men utmanar mig på ett lugnt och bra sätt, jag får testa mig fram utan krav och upplever känslor jag aldrig tidigare gjort i form av att jag är duktig. Med tanke på att jag var öppen från början och att jag och arbetsgivaren har en bra kommunikation fungerar detta riktigt bra, bättre än jag någonsin vågat drömma om. Det är så här det ska kännas att arbeta. Jag har inte någon söndagsångest längre, jag längtar inte till helg eller ledighet utan snarare till att få jobba igen och kan bli lite besviken de dagar jag inte kan arbeta pga sjukdom eller att butiken är stängd. Bör tilläggas att jag inte får någon lön, ingen ersättning från Försäkringskassan, ingen A-kassa

eller socialbidrag utan lånar pengar månad för månad av min man till räkningar och dylikt, men älskar att jobba ändå och gör det gärna på övertid emellanåt. Ett starkt tecken på att jag mår bra, att jag trivs och är på rätt ställe. Bonusen är ju att jag är kreativt lagd och älskar garn i alla färger, virkar mycket och tycker det är paradiset att vara hos Marita på Fabriksbutiken i Kinnared, en fin förutsättning i denna härliga butik.

Anledningen till att jag väljer att berätta detta är för att öppna upp ögonen på fler, att säga att det inte är fel att ha diagnoser utan det kan i själva verket vara helt rätt. Det tog 38 år innan jag lärde känna mig själv och förstå vem jag är och att jag inte är ensam. Vi är många som har diverse diagnoser och funktionsvariationer vilket i många fall kan vara en hjälp och nyckel till framgång och lycka. Ta första tiden till eftertanke och kanske negativitet, men försök sedan se det fina i diagnoserna och hur dessa kan bidra till att du kan vara den du är. Min läkare sa året efter beskedet att hon blir berörd av mig men att det samtidigt är tragiskt att man som så pass gammal tycker det är en konstig känsla att må bra. Det är först nu jag gör det på riktigt och det är en underbar känsla. Nu är jag nyss 40 år fyllda, stolt och mer eller mindre som mig själv. Kombinationen av min egen förståelse, med medicinering, öppenhet och möjlighet att arbetsträna utifrån mina förutsättningar gör mig glad. Hade det inte varit för att familjemedlemmen nämnde detta från början hade jag inte varit där jag är idag, det är jag evigt tacksam över. Jag är också tacksam för möjligheten att få vara på Fabriksbutiken där jag utvecklas, lär mig och växer dag för dag. **Ibland kan saker som sägs i affekt vara starten på ett nytt liv, våga tro!**

Marica Oscarsson

INTERVJU MED JÖRGEN EMANUELSSON, SKÖTTEBOL - FÖRMAN VID RENOVERINGEN AV HÖGLOFTSSTUGAN

En dag i januari besökte jag Jörgen Emanuelsson i hans hem i Sköttebol – en vacker gård, stilla belägen mitt i skogen. Inne i huset möttes vi av mängder av handgjorda träföremål: snidade detaljer, möbler och bruksföremål som tydligt speglade hans yrkeskunnande.

Bland annat visade han upp en soffa i gammal halländsk stil, men i egen design, samt snidade träbockar, krukväxtpedistaler och en bordslampa. Föremålen vittnade om ett hantverk som är både personligt och djupt förankrat i tradition.

Renoveringen av högloftsstugan

Anledningen till besöket var att höra Jörgen berätta om renoveringen av högloftsstugan, där han arbetade som

förman. När han talar om arbetet märks det att han fortfarande ser tillbaka på den tiden med glädje.

Skadorna på byggnaden var omfattande. Mycket av virket behövde ersättas, och vid ett tillfälle fick man till och med ta bort ett träd som vuxit upp genom taket. Arbetet inleddes med grunden, något Jörgen visade på fotografier från projektets första skede.

Målet var att återställa stugan i sitt ursprungliga skick. Inga förändringar eller moderniseringar gjordes, och därför krävdes inga nya ritningar eller planer. Arbetet genomfördes med traditionella tekniker och material, så långt det var möjligt. Endast där ursprungligt material inte gick att tillgå gjordes nödvändiga ersättningar.

Stämningen under arbetet beskrivs som god, med stark laganda. Alla hjälptes åt med alla moment, och trots sin roll som förman deltog Jörgen själv praktiskt i arbetet. Arbetslaget bestod av deltagare med varierande erfarenhet, men genom tydliga instruktioner och samspel räckte kompetensen väl till.

Arbetet bedrevs i lugnt tempo, med normala arbetstider och utan stress. Renoveringen inspekterades och godkändes även innan den var helt färdigställd. När det första arbetslaget avslutade sitt uppdrag tog ett nytt team vid för att slutföra takarbetet.

Jörgen är utbildad möbelsnickare, men betonar att den största delen av hans kunskap kommer från uppväxten och arbetet tillsammans med sin far, som också var en skicklig hantverkare.

Genom att arbeta sida vid sida med sin far, lärde han sig traditionella snickeritekniker och äldre arbetsmetoder – kunskaper som kom till stor nytta vid renoveringen av Högloftsstugan.

Intervjun avslutades i stillsam ton. Som ett minne från mötet fick jag med mig en vackert snidad träbock, tillverkad av Jörgen själv – ett föremål som på ett fint sätt sammanfattar både hantverket och människan bakom arbetet.

Faktaruta: Högloftsstugan

Lite om historiken:

Stugan låg ursprungligen vid gården Sjöbo i byn Stensebo, vid Stensjön i Torups socken.

Den har omväxlande kallats Sjöbostugan eller Stensebo-stugan. Äldre noteringar anger att stugan tillkom på 1670 – 80-talet. Den var bebodd till 1929.

Faktaruta: Hallandsmodellen

Start: 1993 Syfte: Kombinera arbetsmarknadspolitik och byggnadsvård

Fokus: Traditionellt hantverk, kulturhistoriska byggnader

Motto: "Rädda jobben, rädda hantverket, rädda husen"

Gabriella Torsander

VÅRENS KONSTRUNDA I KINNARED

I själva Kinnared ställde två konstnärer ut sista helgen i mars. Vi besökte båda och gladdede oss åt två mycket olika varianter av skicklig kreativitet!

Linda Nordh hängde sina målade verk längs väggarna i ett luftigt och ljust uterum. Hon tycker om att arbeta med olika strukturer, som förhoppningsvis framgår av bilderna här.

Veronica Lindahl ställde ut sina verk i Harry Greens gamla affärslokal, som hon nu bebor. Dagtid arbetar Veronica som skräddare i sitt nedärvda skrädderi i Halmstad, men hinner ändå ägna sig åt konsten, som hon betecknar som magisk realism.

Foto: Lisa Svensson Text: Maria Ayre

Veronica arbetar i sitt skrädderi

BYAMIDDAGAR PÅ VALVET I KINNARED!

Visst vill vi samla folket i Kinnared, Brännö och närliggande byar. Så tycker Claes-Göran Östlund och det är vi många som håller med om, har det visat sig!

Det började med att Linda i Maås skulle fylla 80 år, när Elisabeth och Anders fick idén att fira henne på Valvet. De pratade med Claes-Göran, som nappade på idén och genast utvecklade den till öppen inbjudning. Alla som ville fira Linda och samtidigt umgås över en god måltid var välkomna. En god idé visade det sig, eftersom vi var många som ville fira henne.

Vi blev 23 personer som samlades den 17:e januari, genom att äta och umgås på Valvet. Aldijana och Emir bjöd på välkomstdrinkar, Classe hade satt ihop ett quiz att roa oss med, Evy och Nils-Åke underhöll med musik till allsång och kvällen blev riktigt trevlig!

Detta blev upprinnelsen till byamiddagar på Valvet. Vi Kinnaredsbor önskar självklart att vår fina restaurang ska blomstra vidare. Det är också en fördel att fler lär känna varandra, dess bättre kan vi hjälpas åt och njuta varandras sällskap.

Nå, benämningen Byamiddag fanns inte än, utan tillkom vid den andra sammankomsten, som skedde på Alla Hjärtans Dag, den 14:e februari. Om jag minns rätt så var det Malin och Mimmi

som kom med förslaget mitt under den något bullriga kvällen. Ja, volymen var hög denna gång, då vi var 40 stycken livade deltagare!

Kanske på gränsen till för många; Efter att de återigen bjudit på välkomstdrink hade Emir och Aldijana fullt sjå att klara av alla beställningar! Flera middagsgäster var dock prydda med hjärtan och stämningen var just hjärtlig. Evy och Nils-Åke spelade igen och vi trädde några taktfulla danser till musiken.

Efter ett så stort intresse var det givet att arrangera en ny byaträff på Valvet, vilket skedde den 21:a mars. Denna gång var vi 32 deltagare och många tyckte detta var ett perfekt antal för lokalen och gemenskapen.

Kvällen inleddes med att alla fick dra en placeringslapp i akt och mening att blanda bekanta och obekanta med varandra. Det blev överlag uppskattat och fyllde sitt syfte. Nu var fler Brännöbor med, ett välkommet inslag!

Allsång blev det även nu, med musik av en ny kvartett bestående av 4 gitarrer trakterade av Anders Nordh, Anders Svensson, Classe samt undertecknad.

Även nu fick vi delta i både frågesport och mot slutet av kvällen ett oväntat inslag av musik-quiz! Det var Ola Blom som hämtade gitarr och "discohögtalare" i bilen och trakterade oss med ett antal välljudande låtar, till vilka vi fick svara på olika frågor.

Lördagen den nionde maj var det dags igen. 25 somriga gäster drack varsin välkomstdrink utomhus. Det var uppdukat på gräsplanen framför högloftstugan, solen strålade och nya bekantskapsband knöts.

Under kvällen sjöng vi entusiastiskt sånger till ackompanjemang av Classes gitarr och lite senare höll Niklas Farran Lee ett tokroligt musik-quiz, vilket gav upphov till många skratt. Maten var som vanligt fin-fin och servicen vänlig och förekommande.

Emir, Hanna och Aldijana tog hand om alla gäster

Slutligen kan nog konstateras att byamiddagar på Valvet är ett nyetablerat Kinnaredsfenomen, som kommer att fortsätta in i framtiden!

Maria Ayre

HÄNDER I KINNARED (MED OMNEJD) 2026

Kinnareds hembygdsförening: se hemsidan www.kinnared.se. Finns även på Facebook och Instagram.

- Nationaldagsfirande lör 6 juni kl 14-16 vid högloftsstugan. Kaffe med nationaldagsbakelser, tal och musik.
- Midsommarfirande fre 19 juni kl 13-16 vid högloftsstugan, medtag egen kaffekorg. Lövning av stången ca kl 17-19 kvällen före, medtag gärna blommor. Kransbindning kl 13, stången reses och ringlekarna startar ca kl 14.
- Hembygdsgårdarnas dag vid högloftsstugan, sön 2 augusti, kl 14-16.
- Kyrkogårdsvandring lör 22 augusti kl 10-ca 12, Sören Carlsson.
- Tågdagarna/Kinnaredsdagen sön 6 sept med nytt folklustspel av Bengt Svensson. *Aktiviteter av samhällshälsföreningen, se deras hemsida!*
- Film och/eller berättarkväll i oktober, datum bestäms senare.
- Arkivens dag lör 14 november, utställning av arkivdelar/inventarier.
- Arkivdag någon lördagsförmiddag januari 2027.

Kinnareds samhällsförening: Se Facebook för mer information.

- Till Tågdagarna sön 6 sept planeras:
bl a bakluckeloppis, knallar, bilutställning, fikaservering, lotteri, käpphästhoppning, öppet hus med Ballabo maskin, tygaffären, Olanders, hoppborg, tipspromenad...

- Halloweenpromenad i slutet av oktober.

- Julfint i Kinnared

SPF Seniorerna Drängsered:
kontaktperson Kerstin Carlsson, Berg

Föreningen har många aktiviteter såsom promenader, gåfotboll och boule -se vidare hemsidan www.spfseniorerna.se/drangsered

Ur **Falkenbergs pastorat:** Svenska kyrkan, Torups församling:

- 20 juni (midsommardagen) friluftsgudstjänst kl 13 på Lugnet, Drängsered. (Sedan sedvanligt midsommarfirande med Drängsereds hembygdsförening kl 14.)
- Mötesplatsen tisdagar jämna veckor kl 14-16 i Kinnareds församlingshem, fika. Frågor? Kontakta Christian Andersson 0724-653278. Våravslutning 23 juni med våffelcafé och underhållning av Seniorkören.

OBS: **Församlingsbladet**, som tidigare delades ut i brevlådan, har lagts ner och ersatts av information digitalt.
Hemsidan:

www.svenskakyrkan.se/falkenber/torup
Facebook: Svenska kyrkan i Torup, Kinnared, Drängsered och Rydö

För kännedom: Hembygdskonsultent Kerstin Hultin har digitaliserat samtliga bygde/folkdräkter från Halland. Hennes mailadress: k.h@hbf.se

Intresserad av att skaffa bygdedräkt från Kinnared? Kontakta evy_brannarp@hotmail.com för information.